

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

štev. 12. V Ljubljani, dne 1. decembra 1914. XXII. teč.

Sveti večer.

Pod gorō vasica
vsa nocoj molči.
Po kadilu blagem
v njej nocoj diši.

In iz koče slednje
vroče pod nebo
se molitev vije;
duša radost pije,
saj nocoj rodil se
Sin nam božji bo.

Blage duše, božičujte,
srečne se noči radujte!
Glejte, že rodi se Kriste!
Speve poslušajte čiste,
ki jih angelci pojó
Detetu, ki v jasliah spava
in smehlja se jim srčno . . .

Dete nežno že ročice
razprostira, milo kliče:
»K meni, k meni, oj ovčice!«

Mokriški.

Ježušček.

Václav Kosmák — Jožef Gruden.

I.

Zunaj tema, meгла in tiho. Le zdaj pazdaj zalaja pes, zaškripljejo vrata. Korakov ni slišati v debelem snegu.

Kar zazveni nepričakovano kakor iz daljne, neznane daljave tam nekje na koncu mesteca trobenta, in večno mili pastirski zvoki odmevajo v tihi sveti večer. Zvene tako znano pa vendar čudovito tuje, kakor bi odmevali z onih gor, kjer so pred tisoč in več leti betlehemski pastirji igrali in prepevali na čast novorojenemu Odrešeniku.

Toliko da so zadonele pastirske trobente, pa so zažarela grajska okna v veliki dvorani. Oskrbnikova žena je z možem vred prižigala sveče na velikem božičnem drevescu. Na drevescu je bilo obešenega toliko sadja, slaščic in različnih igrač, da nikdar tega, Pod njim na tleh je stal konj za uščkanje, je sedela kakor živo dete velika punica s pravnimi lasmi in ležala harmonika. Prav na vrhu je bil prilepljen krasen smejoč Ježušček z razprostrtimi ročicami in z zlato zarjo krog glave.

Kadar pa so bile vse svečice prižgane, je oskrbnikova žena z malim zvončkom pozvonila. Vrata so se odprla, in stara gospa je peljala z veselim obrazom troje otrok v sobo: Mirjana, Nadico in Verico.

»Jojmene!« so vzkliknili vsi trije otroci naenkrat, se ustavili pri samih vratih in gledali z velikimi jasnimi očmi.

Starši so zrlí na otroke in plavali v radosti.

»Naprej, naprej!« so klicali mamica otroke z najvljudnejšim glasom. »Glejte no, kaj vam je Ježušček prinesel!«

Otroci so skočili k drevescu, pa niso vedeli, kaj bi najprej gledali.

»Babica, razdelite!« je poklical oskrbnik mater. Stara gospa je začela razdajati z drevesca različne

malenkosti. Najmlajši deklici korale, trobentico in gibljive igračke, starejši knjigo s podobami in uhane, dečku pa denarnico in nožič. Otroci so vriskali in od veselja poskakovali, in starši so bili vsi veseli z otroki vred.

Naenkrat pa se je deček zagledal v konja pod drevescem in je veselo vzdiknil: »Ali je ta moj?«

»Tvoj, tvoj,« so potrdili mamica, »pa harmonika tudi.«

V skoku si je deček potegnil konja sredi sobe, ga zasedel in jahal tako ošabno kakor še Napoleon po zmagi pri Slavkovu ne.

»No, Nadira,« so rekli mamica podarivši starejši deklici punico, »na, tukaj ti je prinesel Jezušček punčko. Ime ji je Ivica. Pazi nanjo, da ne bode jokala.«

Deklica se je ustrašila: »Kaj ta tudi plače?«

»O tudi, tudi, le poslušaj.« In mati so stisnili punico, pa je zaječala: »eee«.

»O joj!« je Nadica plosknila z rokami in takoj segla po punčki. »Pojdi sem, Ivica; mamica so te, veš.«

Vzela je punčko v naročje, jo poljubila in tešila: »vs — vs — vs!«

Rajali so pozno v noč. Naposled so dali otroke spat, in ti so vam spali v zlatih sanjah do belega dne.

Na vse zgodaj — kmalu po polnoči — so zvonovi pri cerkvi slovesno zapeli in vabili verne, naj pohité z betlehemskimi pastirji vred poklonit se novorojenemu Odrešeniku. Ljudje so jih slišali, pa hiteli v hram božji, samo pri oskrbnikovih ne; tam je vse spalo, razen stare dekle. Ta je vstala in šla molit v cerkev zase in za vse domače, zlasti pa za male »dušice«,

Otroci so se vzbudili šele po sedmih, in njih prva besedica je bila »papat«.

Mati in babica sta hiteli, jih spravili iz postelj, umili ter jim dali kave z rozinovo potico.

Mirjan pa proti svoji navadi ni pojedel vsega, rajši se je šel ujčkat na konja.

Nadica je šla k svoji »Ivici« gledat, ali še spi.
— Pa je spala.

»Mamica,« je vprašala mater, »a kje je tisti Jezušček, ki nam je vse to prinesel?«

»Kaj ga nisi videla? Gori na drevescu.«

Mati so peljali otroke v sosednjo sobo pa jim pokazali Jezuščka, prilepljenega vrh drevesca.

Otroci so zrlí nanj s topo pobožnostjo.

II.

Ko so na sveti večer pri oskrbnikovih okna vzplamenela, so sedeli nasproti v koči ob gobovi juhi in mlečni kaši Vernik z ženo in dečkom Jožkom vred.

»Mati, kdo to tam zunaj trobi?« je vprašal Jožek.

»Pastir, dragi moj, da se je rodil Jezušček.«

Deček se je nasmejal, in ko se je spomnil, kaj so mu mati o Jezuščku pripovedovali, je gledal sanjavo predse. Naenkrat je vzkliknil: »O joj: koliko je pri oskrbnikovih lučic! Kaj pa je to?«

Starši so pogledali vun na obžarjena okna, in mati so rekli žalostni: »K oskrbnikovim je prišel Jezušček.«

»A k nam ga ne bo?« je vprašal deček.

»Pri nas je že bil, Jožek, saj ti je nekaj prinesel; stoj no.«

In mati so šli vun in prinesli dečku na glinenem krožniku jabolk pa orehov. Toliko da ni deček od veselja zavriskal. »Pa tistega Jezuščka nisem jaz nič videl!«

»Počakaj, ga boš videl v cerkvi pri polnočnici. Ali pojdeš?«

»Pojdem, pojdem,« je zatrjeval deček ves vesel.

»Moral boš kmalu vstati,« so mu zapretili oče s prstom.

»Pa bom,« je obljubil deček.

Po večerji so zapeli oče in mati:

»Rodil se nam je kralj nebes,« molili in legli.

»Mati,« je prosil deček na pol bdeč, na pol speč, »ne pozabite me zbuditi!«

»O nič se ne boj, te bom že.«

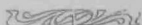
Še preden so zvonovi zapeli k polnočnici, je bila pri Vernikovih že luč. Hiteli so k polnočnici in mati so stopili z Jožkom vred prav blizu k oltarju.

Ko so drugič zapeli zvonovi, je prižgal cerkvenik vse sveče na oltarju, da je bilo vse v lučkah. Zdaj je duhovnik prišel iz zakristije, in s kora so orglje zabučale.

Duhovnik je odprl sveto hranišče in je izpostavil sv. Rešnje Telo na vrh oltarja, kjer je bilo največ lučic.

»Mati, kje je tisti Jezušček?« je vprašal deček.

»Tamle,« so pokazali mati na zlato monštranco. In deček je gledal vso mašo, v tanki kamižolici od mraza drgetaje, na Jezuščka v zlati monštranci. Oči so mu iskrile od veselja. Ta Jezušček mu je bil bolj všeč kakor oskrbnikovim otrokom. In Jezuščku je bil Jožek tudi bolj všeč kakor oskrbnikovi otroci.

Oj ta soldaški boben!

Ej, naš oče so bili dober in skrben oče!

Takisto po vseh svetih, ko so postali večeri tako dolgi, so rekli navadno: »Otroci, moliti bo treba malo več ob večerih. Zdaj bo jel hoditi Miklavž poslušat, če so otroci kaj pridni in če znajo kaj moliti.«

Pa smo molili večer za večerom, zbrani pri očetu na klopi pri gorki peči. Mati so se pa motali v kuhinji in nam pripravljali večerjo.

Vse smo premleli od očenaša do štirih poslednjih reči. Dolga vrsta molitev, katere je manjši Pavlek le zlogoma pobiral za očetom. Trajalo je skoro do večerje. Če smo pa poprej končali, menili smo se o sv. Miklavžu in njegovih darovih.

Radi bi videli sv. Miklavža, pa nikdar ga ni bilo mogoče ugledati. Kolikokrat sem se oni srečni večer pred njegovim godom ustavljal spancu tudi do polnoči, pa Miklavža ni bilo. Ko sem se pa zjutraj prebudil in pogledal tja na mizo, je bila nastavljena posoda res polna. Kdaj neki je hodil tod mimo? Toda krotil sem svojo radovednost, ker so dejali oče, ako kdo Miklavža spozna, mu potem nič več ne prinese.

Oče so ga že poznali, zato jim ni nikdar nič prinesel. Rekli so, da ga vidiijo sv. Barbare dan vsako leto na sejmu, kjer kupuje darove za pridne otroke. »Oh, jutri bo kupoval,« govorili smo pred sejmom ob peči.

»Da bi le hotel meni kupiti boben!« vzdihnil sem, takega, kakor so jih imeli vojaki, ko so se hodili iz Mekinj vojskovat tja doli na naš pašnik. — Trom, trom, tromtomtom . . . zaslišalo se je, in cele vrste vojakov so prikorakale izza hriba po cesti.«

Trobenta bi mi bila seveda tudi povšeči, toda kaj mi pomaga, ko je pa ne zmagam. Poleti je slonel doli pri kozolcu vojak, na lepi vrvici z več čopi je nosil oprtano trobento.

Živo sem ga mogel menda ogledovati, da mi je rekel: »Dečko, ti bi menda rad takole trobento? Na, poizkusi!«

Prav rad ne, pa vendar sem stopil blizje. On pa mi je nastavil trobento na usta, jaz sem se pa napel in napihnil, pa ni ga bilo glasu ne iz mene, ne iz trobente.

»Dečko, ti boš na pomazan štrukelj trobil,« rekel je vojak in je sam zatrobil, da mi je kar zvenelo po ušesih.

Sv. Miklavža jutro je bil res boben na mizi. Ali je Miklavž sam slišal mojo željo, ali so mu oče povedali na sejmu, nisem imel časa izpraševati. Tudi vse drugo mi ni bilo dosti mari, kar je meni in drugim prinesel. Opasal sem si boben, potem pa najprej po hiši, potlej pa okoli nje in nazadnje še po vasi gori in doli — — —

»Oj ta soldaški boben!«

Kar gledale so radovedne glave izza vežnih vrat in se čudile, češ da gredo v taki zimí vojaki iz Mekinj vojskovat se na naš pašnik.

»Daj, bom še jaz!« je silil mali Pavlek, toda teden dni ga ni dobil v roke. Čemu tudi; saj ni znal bobnati. Še le potlej, ko sem se ga sam nekoliko naveličal, me je Pavlek preprosíl, da sem ga začel učiti in mu tupatam prepustil svoj boben.

Tudi sem izprevidel, da je domačim že presegálo moje nadležno bobnanje. »Glavo mu bo zmešal,« so mati tarnali. »Glej, da ne boš precej vsega raztolkel! Boš spomladi ž njim vrane preganjal.«

Pa je res bobnanje kmalu potem malo ponehalo. Vedno in vedno manj ga je bilo slišati, pa še tistega je bilo več Pavlekovega kot mojega. Seveda poznalo se pa je, kdo je imel boben v rokah: jaz ali Pavlek. Ob času, ko bi bil imel boben res kaj koristiti pri hiši, že ni bil več moj. Dal sem ga Pavleku, on pa meni veveričen rep, katerega je izprosil od grajščinskega lovca.

»Pavlek, stopi, stopi tja doli ob njivi in poropotaj! Vse polno vran je na koruzi« oglasili so se večkrat mati spomladi.

»Pavlek, pojdi no nad vrabce, vse polno jih je v prosu«, so rekali pogosto oče o sv. Jerneji. In tako dalje.

Pa dolgo tudi Pavlek ni hodil z bobnom. Dal ga je sosedovemu Jurčku. Zdaj pa tam poje, če že ni izpel . . .

Takole je: Po čemer včasih najbolj hrepenimo, tega se navadno najprej naveličamo. F. G.

Brezmadežni.

Sprejemna (8. dec.)

O, naj smem se tudi jaz
bližati pred prestol zlati!
S križa čujem opomin
zdihujoč: Glej, tvoja Mati!
Slušaj, Mati, glas Gospodov,
klic iskren in vzdih globok —
name misli, Tebe kliče:
Mati, glej ga Tvoj otrok!

Tvoja roka materna
k božjemu me Sinu vodi,
kakor si hodila z njim,
varhinja, še z mano hodi.
Ako pot zgrešim nebeško,
Ti pred prestol svoj visok
milostno me spet pokliči:
Kje si, kje si, moj otrok?

Pride ura žalostna:
duše bodo žalovale,
pred pravični sodnji stol
stopiti, se bodo bale.
Angeli naj mojo dušo
nad neba neso obok;
mila prošnja pred Sodnikom:
Glej! Marijin je otrok!

Silvin Sardenko.

Matí božja v sirotišču.

Igrokaz v enem dejanju.

Osebe:

Sestra Stanislava, prednica.
Ludovika, gospa.
Milica, |
Lenica, | sirote.
Rožica, |
Emica, |
Uršula, vratarica.
Ciganska deklica.

Soba v sirotišču.

Prví prizor.

Sestra prednica Stanislava, ki šiva, in gospa Ludovika, mlada vdova.

Ludovika (pogledovaje na podobo M. B., ki visi na steni). Tako konča človek, ki je nesrečen. Kdo bi si bil mislil kaj takega na dan moje poroke! Moj soprog je bil takrat zdrav, a je umrl že po treh letih. O moj Bog! (Steguje roki proti podobi.) V enem letu sem izgubila soproga in edino hčerko Dragico!

Stanislava. Danes vas že spet premaguje žalost!

Ludovika. O ti moja ljuba, ljuba Dragica! (Zajoče.)

Stanislava. Potolažite se vendar, gospa Ludovika! Kolikokrat ste mi že pravili o tem! Sedaj ste že osmo leto pri nas, pa niste še pozabili. Vdajte se v voljo božjo, ki je najboljša! Božja previdnost vas je pripeljala k nam v mirno zavetje.

Ludovika. Vi ste srečni, sestra Stanislava, ker vam ni treba žalovati po tako dragih osebah. O, moja Dragica! (Joče.)

Stanislava. Zatecite se k molitvi; saj je molitev najboljša tolažba.

Ludovika. O kolikokrat sem se že goreče obrnila do mile Matere božje (pogleda na podobo), pa vse zastonj! Dragice, moje edine hčerke, ne bom videla nikdar več!

Stanislava. Vi ne morete tega vedeti!

Ludovika. Kadar pogledam to milo podobo, se spomnim Dragice. (Joče.)

Stanislava. Zaupajte, gospa Ludovika, v Marijo, ki je pomoč kristjanov, pa boste videli, da se bo vse obrnilo na bolje.

Ludovika. Uboga Dragica je padla gotovo v vodo, ki je bila takrat takó narastla. Odnese jo je Bog ve kam. Takrat sem ji bila naredila krilce, ki je bilo podobno plašču te Matere božje. Zdaj je že osem let tega. Oh, koliko žalosti sem pretpela v tem času.

Stanislava. Jaz sem pa prepričana, da varuje Dragico Marija.

Ludovika. Dal Bog, da bi bilo res!

Drugi prizor.

Prejšnji in sirota Milica.

Stanislava. Milica, pojdi h gospe Ludoviki, da ne bo žalostna.

Milica. Zakaj jočete, častita gospa Ludovika?

Ludovika. Po moji ljubi Dragici jočem.

Milca. Naj vam bom jaz za vašo Dragico!

Stanislava (gospe Ludoviki). Pojdite, gospa, nekoliko na vrt z Milico, da se znabiti razvedrite in pozabite na to, kar je bilo. Sami si itak ne morete pomagati.

Ludovika. Res, da si ne morem pomagati. Pojdi, draga Milica, bodi mi ti za mojo ljubo Dragico. (Jo poljubi in odide ž njo.)

Tretji prizor.

Sirote Lenica, Rožica in Emica vstopijo.

Lenica. Sestra prednica, danes je pa gospa Ludovika spet tako žalostna. Kako naj jo razvedrimo?

Stanislava. Spomnila se je spet svoje ljube Dragice.

Lenica. Uboga gospa!

Rožica. Koliko smo že zanjo molile.

Stanislava. Kadar pride v to-le sobo in pogleda na to podobo, pa se spomni Dragice in je žalostna.

Emica. Zakaj se spomni?

Stanislava. Glej, to podobo je prinesla gospa Ludovika s seboj pred osmimi leti, ko se je priselila v naše zavetišče. Dragica je to-le podobo večkrat poljubovala in je nosila krilce, ki je bilo podobno plašču te Matere božje.

Lenica. O kako lepo!

Rožica. Me bomo od sedaj tako-le prosile Marijo (stopi pred podobo): O Marija, vrni Dragico gospe Ludoviki, da ne bo več žalovala!

Sirote (skupaj). O Marija, vrni Dragico gospe Ludoviki, da ne bo več žalovala!

Emica (glasno). O Marija, vrni Dragico, da bomo videle njeno lepo krilce!

Sirote (skupaj). O Marija, vrni Dragico, da bomo videle njeno lepo krilce!

Stanislava. Pojdimo sedaj na vrt in povejmo gospe Ludoviki, kako bomo molile k Materi božji. (Odidejo.)

Četrty prizor.

Nekdo pozvoni. Vratarica Uršula prihiti in odpre. Ciganska deklica vstopi.

Uršula. Kaj bi rada?

Ciganska deklica. Prosim, sprejmite med pod streho.

Uršula. Ti si ciganka!

Ciganska deklica. Jaz nočem biti ciganka! Prosim, sprejmite me.

Uršula. Počakaj nekoliko, da pokličem sestro prednico. (Teče za oder in zakliče): Sestra prednica, pridite nekoliko sèm! (Se vrne. Kmalu nato pride sestra prednica.)

Peti prizor.

Prejšnji in Stanislava.

Stanislava. Kaj bi rada ta deklica?

Ciganska deklica. Imejte usmiljenje z menoj in vsprejmite me pod streho v imenu Jezusovem in Marijinem.

Stanislava. Odkod si ti?

Ciganska deklica. Ne zamerite — tega ne vem. Cigani so me bili ukradli in ne vem, odkod sem. Zdaj sem jim pa ušla in nočem biti več ciganka. Prosim, usmilite se me!

Stanislava. Tebe so cigani ukradli? Ali je že dolgo tega?

Ciganska deklica. Dolgo, dolgo! Bila sem še majhna. (Zajoče.)

Stanislava. Ne joči! Ali se spominjaš dobro, kako je to bilo?

Ciganska deklica. Klicala sem na pomoč, pa ni nič pomagalo. Odnesli so me na tuje, da nisem znala več nazaj. Varovali so me, da jim nisem ušla.

Stanislava. In danes si jim ušla?

Ciganska deklica. Davi sem jim utekla, ko so šli beračit po hišah. V imenu Jezusovem in Marijinem vas prosim, vsprejmite me pod streho. Jaz nisem ciganka in bom pridna.

Stanislava. To je pač malo težavno!

Ciganska deklica (gledaje na podobo). Kdo vam je dal to podobo? (Glasno): To je moja Mati božja!

Stanislava. Kaj si domišljuješ, otrok?

Ciganska deklica (s povzdignjenim glasom). Ne, ne! (Z jokajočim glasom): To je moja Mati božja! Poglejte tu zaznamovano mesto, kjer sem jo neštetokrat poljubila kot otrok. To je moja Mati božja! Poglejte ta-le plašč! Tako krilce mi je naredila moja ljuba mamica, ko sem bila še majhna. To je moja Mati božja! Kdo vam je pa dal to podobo? (Začne jokati na glas.)

Stanislava (Uršuli). Teci brž po gospo Ludoviko. Zdi se mi vse tako čudno. (Uršula naglo odide. Protí deklici): Kako se pa zoveš?

Ciganska deklica. Pri ciganih so mi rekli Lili, a sem Dragica. Tako me je zvala moja mama, ko me je dvigala k tej podobi, da sem jo poljubovala. Jaz sem Dragica in to je moja Mati božja! (Pade na kolena pred podobo in povzdigne roki.)

Stanislava (se skloni in jo hoče tolažiti). Potolaži se vendar! Kaj ti je, ljubo dete?

Ciganska deklica (vsa tresoča se). To je moja Mati božja, ki sem se je vsaki dan spominjala in prosila pomoči.

Stanislava. To je pa res čudno! Vstani, ljubo dete!

Šesti prizor.

Prejšnji, gospa Ludovika in Uršula.

Stanislava. Glejte, gospa Ludovika, tu je deklica, ki pravi, da je ta Mati božja njena in da se imenuje Dragica.

Ciganska deklica (spozna brž svojo mamico in zakliče z velikim glasom). O, to je pa moja mamica! (Skoči naglo k njej in jo srčno objame.) O moja draga mamica! (Zajoče na glas.)

Ludovika (ogledovaje deklico). Ali se mi sanja? Kako ti je pa ime?

Ciganska deklica (jokaje na ves glas). Jaz sem vaša Dragica! Cigani so me bili odpeljali od vas. Jaz sem vaša Dragica! Poglejte to-le mesto na podobi, ki sem jo poljubovala, in pogledajte krilce, ki sem je shranila. (Odveže naglo torbico, v kateri je imela krilce.)

Ludovika (vsa iz sebe). O moja zlata hčerka Dragica, kako ti je kaj? (Joče na glas.)

Ciganska deklica (tresoč se). Jaz sem vaša Dragica! Ne glejte me, ker sem črna, umazana in raztepena.

Stanislava. Čudne so božje poti. (Proti Uršuli): Teci hitro in poišči čiste obleke, da jo preoblečemo. (Uršula odide naglo.)

Ciganska deklica (nepretrgoma ihteč in ponavljajoč): Jaz sem vaša Dragica! Jaz sem vaša Dragica!

Sedmi prizor.

Ludovika (pritiskaje Dragico k sebi in poljubovaje jo). O, moj dragi otrok! Ti si moja zlata Dragica!

Ciganska deklica (tresoč se). Jaz sem vaša Dragica!

Lenica (sklonivši se k njej). Bodi naša sestra, ljuba Dragica!

Rožica. Dragica, ne jokaj!

Milica. Jaz sem tvoja sestra!

Emica. Jaz tudi!

Stanislava. Mati božja je Dragico vrnila. Otroci, nismo molili zastonj! Pojdimo sedaj, da Dragico preoblečemo!

Ludovika (pogledovaje podobo Matere božje). Hvala Tebi, o mati Marija, da si mi vrnila mojo zlato Dragico. (Poklekne pred podobo.)

Ciganska deklica (oklepaje se svoje mamice). Hvala Tebi, o Marija, da si mi vrnila mojo drago mamico!

(Zavesa pade.)

Dr. A. Pavlica.

Naša Majda.

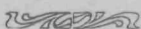
Ptička je povpraševala,
kdo jo v petju prekosi,
kadar ona na drevesu,
radostno zažvrkoli.

Ej, ti ptička, kaj se bodeš
bahala ubožica ;
lepše nam zapoje Majda :
»O Marija rožica!«

Bahala se je bučela,
kdo od nje bolj priden je,
kadar snežnobela ajda
se ob njivah razcvete.

Da bučela pridna nisi,
nihče ti še rekel ni ;
v pridnosti pa te pri knjigi
naša Majda prekosi . . .

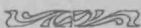
Slavko Slavič.

Sv. Nikolaj.

Prišel je v vas k nam —
veste, kdo ?
Ej, sveti Nikolaj.
Prinesel nam je —
veste, kaj ?
Ej, kdo bi znal vse to ?«

Za njim, za njim
rožljala sta
rogatca črna dva,
a mi molili smo lepo,
da nista smela k nam, —
rožljala sta drugam!

Sestra piše sestrici.

Ljuba sestrica Rozika!

Kako sem se razveselila, ko so mi mati povedali, da greš letos k prvemu sv. obhajilu. Le lepo se pripravljaj na to srečno uro. Ubočaj rada očeta in mater, ne smeš jih nikdar več jeziti. Potem pa vsak dan lepo moli in prosí ljubega Jezuščka, da skoro pride k Tebi. Ko bodeš pa Jezuščka sprejela, potem ga lepo prosí, naj očetu in materi podeli ljubo zdravje. Tudi za Toneka, za me in za vse brate in sestrice lepo moli. Ljubemu Jezuščku pa obljubi, da ga ne boš nikdar žalila. Zelo se že veselim počitnic, ko bodeš šla večkrat z menoj k sv. obhajilu. Z Bogom, ljuba Rozika!

Ali so se mati zdravi in srečno pripeljali domov? Pozdrav na vse domače. Srčno Te pozdravlja ter moli za Te

Tvoja Te ljubeča

sestrica

Terezika.

To pisemce smo prejeli po posredovanju g. kaplana Alojzija Saĝaj od Sv. Lovrenca na Dravskem polju. Pisala ĝa je štirinajstletna Terezika Peršuh, gojenka v učiteljišču šolskih sester v Algersdorfu pri Gradcu, sedemletni sestri Roziki, ki je bila letos na Belo nedeljo pri prvem svetem obhajilu. Trije bratje so v vojski, v pismu posebej imenovani »Tonek« je lani primiciral in je kaplan v Dolu pri Hrastniku. Rozika je vzorna učenka in prihaja pogostokrat k mizi Gospodovi.

Na podobici, priloženi temu pismu, je zapisala Terezika: »Moje veselje je bivati med človeškimi otroki!« Deklica, napravi Jezusu to veselje in rada prejemaj sv. obhajilo.

O, najlepša, najbolj mila,
najbolj nežna. ljubezniva
si, ko greš od obhajila,
ko Tvoj Jezus v Tebi biva!

Rešitev naloge št. 11.

1. starost—mladost, 2. pritlikovec—orjak, 3. grd—lep, 4. dovoz—izvoz, 5. uhod—izhod, 6. oblečen—nag, 7. počitek—delo, 8. različen—enak, 9. priden—len, 10. vstanč kaj—ajčkaj, 11. sever—jug. — **Moli in delaj.**

Prav so rešili: Bisdrof Mimica, Rudica in Hedica v Ljubljani; Golobič Malika, podobarjeva hčerka v Ljutomeru; Anica Horvatova, hčerka slikarjeva v Ljutomeru; Mulec Alojz, učenec III. razr. v Hočah; Škrli Angela, Kozolc Lojzika, Onič Lojzika, Kranjec Angela, gojenke čest. šolskih sester v Mariboru; Gabriel Zorko, Vodenik Nada, Žnidersiš Nada, Senica Olga, Hrvat in Marica, Vilar Francika, Pogačnik Marica, Bezeg Danica, Sulentič Verica, Kregar Mimica, Martinčič Vojka, Pegan Marija, Fatur Tončka, Kaluža Marica, učenke samostanske šole v Trnovem; Kodrič Pepica, učenka V. razr. v Brežicah; Lenarčič

Ante, učenec III. razr. c. kr. vadnice v Ljubljani; Skuhala Martin, učenec pri Sv. Tomažu pri Ormožu; Surk Frančiška in Pepica, učenki II. razr., Nova Stifta pri Gornjem gradu; Herzog Ela, učenka VI. razr. pri Sv. Križu poleg Ljutomera; Rant Angela Jelenc Kristina in Tomazin Francka, učenke v Bukovšici.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 11.

Zvečer.*

Prav so odgovorili: Golobič Malika, podobarjeva hčerka v Ljutomeru; Anica Horvatova, hčerka slikarjeva v Ljutomeru; Kodrič Pepica, učenka V. razr. v Brežicah; Lenarčič Ante, učenec III. razr. c. kr. vadnice v Ljubljani; Maškon Josipa, učenka III. razr. v Šmarjeti pri Klevevžu; Slekovec Frančiška in Tilčika, Skuhala Alojzija, Petovar Frančiška, Lebar Zefika in Farkaš Anica, učenke VI. razr. pri Sv. Križu na Murskem polju; Šeško Ivan, Brdo pri Planini na Štajerskem.

* Zadovoljiv je tudi odgovor: »Kadar spi«, ali pa še natančneje »Od časa, ko je izšlo, pa dotlej, ko zopet izhaja«. Se drugi po pravici trdijo: »Takrat, ko je oblačno«.

Vabilo na naročbo.

„Angelček“ se je še posebno priljubil naši mladini, odkar je postal glasilo „Marijinih vrtcev“, ker se pošteno trudi, da ustreza svetni izobrazbi, pa tudi vneha k bogoljubnosti nežno deco. Srčna hvala vsem vrlim naročnikom; še posebej iskrena zahvala onim mladino-ljubom, ki so ga naročili v večjem številu. Prosimo še nadaljne naklonjenosti.

„Angelček“ izhaja kot brezplačna priloga „Vrtcu“, a se lahko naroča tudi posebej za 1 K 20 h na leto. (Ako se naroči skupno deset izvodov ali več, se mu cena zniža na 1 K.) V Katoliški Bukvarni se prodajajo še poprejšnji tečaji, kart. po 1 K, in sicer še vsi razen I., II., IV., VIII. in IX. Naročnina naj se pošilja z naslovom: Anton Kržič, c. kr. profesor v pok., ali pa upravništvo „Vrtca“ v Ljubljani (Pred škofijo št. 9).

Odgovorni urednik Anton Kržič, Fiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.

